

LA REVISTA FESTA MAJOR ROSES 2017

Articles i fotografies

EDITA
Ajuntament de Roses
www.roses.cat

AMB EL SUPORT
Diputació de Girona

© Ajuntament de Roses. Comunicació i Premsa

Dipòsit legal núm. G1-1178-2012

Disseny: M. Parada

LA REVISTA

FESTA MAJOR

DE ROSES

Articles i fotografies

Presentacions / 04

Els orígens rosincs de Pep Ventura / 06

L'Ignasi, el del teatre / 14

Fotografies antigues del comerç rosinc / 20

La bateria de costa de Punta Falconera / 34

Poemes dels Jocs Florals / 42

Programació de Festa Major / 46

UNA FESTA DE TOTS I PER A TOTS

Montse Mindan

Alcaldesa de Roses

Hi ha qui assegura que un dels aspectes més suggeridors dels viatges es troba en els preparatius. Ho comparteixo. Crec que l'elecció de l'indret on es vol anar, marcar els itineraris, decidir els llocs més idonis on anirem a menjar i dormir, o bé documentar-se per no deixar cap racó d'interès per visitar solen ser activitats que ens agraden i ens omplen de satisfacció. També és la millor manera d'intentar aconseguir que el viatge ens surti rodó.

Una cosa semblant passa amb els preparatius dels actes i de les activitats de la Festa Major. Haig de confessar que, a mi, cada any, em continua fent feliç tot allò que comporta la preparació dels actes de la nostra Festa

Major. M'agrada mirar el programa i adequar-hi la pròpia agenda, com imagino que han de fer molts rosincs i rosinques a qui la festa agafa, precisament, en els dies de més feina. I dic això perquè tinc la il·lusió que, aquest any, un cop més, sigui molta la gent de Roses que, tot i la feina, tingui un moment per acostar-se a les barraques i a les fires per passar-s'ho bé. Tinc la sensació que tots plegats ja ens hem acostumat a trobar un forat per anar als concerts que s'hi celebren, a menjar-hi un entrepà per sopar o, simplement, a passar-hi una estona amb bona companyia. És una manera més de poder trobar-se amb aquells amics amb els quals l'activitat no fa possible que ens trobem durant el dia.

Cal que ens mirem amb atenció el programa dels actes i esdeveniments que hi ha programats perquè no se'ns escapi res. Segurament ens serà impossible anar a totes les activitats, però si que el programa ens podrà servir per comentar-les i poder-les difondre entre les persones del nostre entorn. I així ningú tindrà l'excusa de dir que no en sabia res.

I totes aquestes petites recomanacions les faig amb el benentès que la nostra Festa Major l'hem de fer extensiva a tots els visitants que aquests dies omplen les nostres platges i els nostres carrers. Hem de demostrar, una vegada més, que som un poble acollidor. No oblidem que una part important de la nostra activitat passa per acollir els milers i milers de turistes que cada any tenim aquí, siguin primerencs o repeteixin estada.

I, com que també som un poble actiu i treballador en tots els àmbits i durant tot l'any, no vull deixar passar per alt un reconeixement ben sincer als qui aquest any seran guardonats amb la Dracma de plata. Des que es va començar a atorgar aquest guardó, ja hi ha una llista molt llarga de rosinques i rosincs que, cadascú en la seva faceta, han ajudat a millorar l'esperit, la vida i la consciència del nostre poble. Bona Festa Major!

BONA FESTA MAJOR 2017

Francesc Giner

Regidor de Cultura i Festes

Si hi ha una cosa que convé destacar de la vila de Roses, durant aquest any, és que ha estat un període carregat d'actes de tota mena que demostren, clarament, com n'és de viva la nostra societat rosinca. Conformem un entorn on cohabitin associacions, clubs i agrupacions de tota mena, tant de caire esportiu, com cultural i lúdic. Puc dir, sense temor a equivocar-me, que la nostra vila és envejada arreu de la comarca per la gran quantitat i qualitat dels actes que s'hi programen setmanalment i que omplen d'activitats els caps de setmana.

A tots aquests actes, hi hem de sumar les activitats que es programen des del mateix

Ajuntament, activitats i esdeveniments, sobretot culturals, que fan que edificis tan emblemàtics per als rosincs, com poden ésser el Teatre Municipal o ca l'Anita, tinguin una activitat frenètica, en el cas del Teatre, i ascendent, en el cas de l'antic estanc de l'Anna Marés.

Segur, però, que encara hi haurà algú que dirà allò tan famós i recurrent que «és que, a Roses, no s'hi fa res». Comento això últim perquè, gràcies al càrrec que ocupo, puc comprovar de primera mà que, cada vegada més, aquesta dita queda com una queixa del passat, i que només els més pessimistes o, simplement, els detractors poden ser capaços de pronunciar-la actualment.

El dia de la Festa Major dels rosincs és, per a molts de nosaltres, un dels dies que toca treballar de valent, ja que estem plenament immersos en la temporada d'estiu. I, sabedors que el motor productiu de la vila és el turisme, la nostra feina és treballar perquè la gent, tant els locals com els turistes, puguin gaudir de la festa amb totes les ganes del món i puguin assistir a com més esdeveniments i espectacles millor.

A tots els rosincs, els que treballen de valent i els que gaudeixen de la Festa Major, només em queda felicitar-los per la Festa de Roses i animar-los a assistir a tots els actes que s'organitzen, tant des de l'Ajuntament com des del nostre teixit associatiu. Tots treballem per als rosincs, els quals, no en tinc cap mena de dubte, es mereixen fruir d'aquests dies, uns dels més assenyalats de l'any.

PEP VENTURA

Article de Josep M. Barris i Pol Mesequer

Arxivers municipals de Roses

Els orígens rosincs de Pep Ventura

Enguany fa 200 anys del naixement d'un dels empordanesos més il·lustres de la història, Pep Ventura Casas. Va ser un personatge que va revolucionar el món de la música i de la sardana; autor de *Per tu ploro*, entre moltes altres sardanes; un geni que s'homenatja, dos segles després del seu naixement, per posar en valor una figura que va deixar una forta empremta durant la seva vida (1817-1875), i durant les dècades posteriors, de la mà dels seus seguidors, deixebles i companys.

La seva dilatada trajectòria és prou coneguda per al gran públic, però els seus orígens, sovint, han generat dubtes als estudiosos de la seva biografia. En aquest article es pretén resseguir el fil dels seus orígens familiars a Roses. No és res més que un petit homenatge de la vila d'on era originària la seva família, que va ser l'escenari dels seus primers anys de vida entre el 1819 i el 1823, després de tornar d'Alcalà la Real, el seu lloc de naixement.

Els llibres parroquials i els orígens de la família Ventura

A mitjan del segle XVIII arribà a Roses la família Forticó, provinent de Planès, una població catalana de l'Alta Cerdanya, situada a l'altra

banda de la frontera i, per tant, administrativament francesa. Una zona de la qual també arribaren a Roses altres famílies, com la Lassús, natural de Bolquera, només a 8 km de la primera.

La primera notícia que trobem dels Forticó als registres parroquials és el bateig realitzat el 19 d'octubre de 1752 de Margarida Forticó Oliveró, filla de Pere Forticó, un bracer de Roses i natural de Planès, i Antònia Oliveró (també surt anomenada com a Maria, ?-1787), de la qual no s'indica l'origen, tot i la presència d'altres Oliveró a Roses a la primera meitat del segle XVIII.¹ El seu matrimoni no consta en el llibre de matrimonis de la mateixa parròquia. Al llarg de la mateixa dècada neixen dues filles més, Maria Antònia (1757) i Maria Àngela (1759).

La primera de les filles, Margarida, va casar-se amb Miquel Bonaventura (1757?-1794), un caporal de la Companyia fixa de Roses. No se sap la data de l'enllaç, atès que el llibre corresponent no s'ha conservat. Però, d'acord amb les dates de naixement dels seus fills, deuria ser abans de 1774. Del matrimoni, en van néixer sis fills: Antònia Bonaventura (1774), Andreu

Ventura (1780), Sibina Bonaventura (1783), Rosa Bonaventura (1785), Maria Bentura (1788), Pere Bentura (1790) i Benet Bentura (1792). L'últim, en Benet Bentura, fou batejat el 14 de setembre de 1792, moment en què ambdós avis materns ja eren morts. Com es pot veure, el cognom va ser escrit de totes les maneres possibles per part del mossèn.

Resseguir els orígens del pare de la família, Miquel Bonaventura, és més complex. El seu nom ja indica que es tractava d'un fill de la ventura, o fill de Déu, una fórmula per indicar els fills de pares desconeguts, i així ho testimonia ell mateix als batejos dels seus fills. No hi ha rastre del seu naixement a Roses. Tot sembla apuntar, segons Pere Coromines, que els seus orígens es troben a Torroella de Montgrí. La memòria oral de l'època així ho acreditava. Hi ha tres naixements incògnits, a la mateixa època, a la vila torroellenca, de nous nats que s'anomenen Miquel: el 30 de maig de 1757, el 9 d'agost de 1763 i el 28 de maig de 1765.² Per la data del seu casament, abans de 1774, ell hauria de ser el nascut l'any 1757.

D'altra banda, a través de les partides de baptisme dels seus fills, coneixem el nom d'un

company de Miquel Bonaventura, Josep Anton Cerquella, també caporal de la Companyia fixa de Roses, que va actuar de padrí en el naixement de Rosa Bonaventura. Així mateix, el 1788, en el naixement de la seva filla Maria, es documenta l'ascens d'en Miquel a sergent dins de la mateixa companyia rosinca.

La data de la seva mort, en canvi, sí que és coneguda. El 16 de maig de 1794, mossèn Pere Dilmer va recollir, al llibre d'òbits, la mort de Miquel Bentura, sergent de la Companyia fixa de Roses, que seria enterrat dos dies després al "campo santo" del cementiri dels militars de la parròquia. La mort li va arribar "de resultas de una ferida dels enemichs francesos en l'actual guerra". Es refereix a la Guerra Gran (1793-95), contra la França revolucionària, la qual va tenir una gran incidència a Roses i a tot l'Empordà. Sobre la seva edat, el mossèn en deixà escrita una aproximació: "de edat quaranta anys poch més ho menos". A més a més, apuntava que no sabia si havia fet testament, un fet que concorda amb un possible naixement l'any 1757, per la qual cosa podríem dir que morí als 37 anys.

Com es pot copsar, cada cop que es registra o se cita un membre de la família, s'utilitza

indistintament Bonaventura, Bentura o Ventura, un fet que pot portar a errors. Cada mossèn o funcionari els va registrar de la manera que li va semblar convenient.

Segurament per la influència del seu pare, Benet Bentura va entrar a la Companyia fixa de Roses. Pocs anys després va ser destinat, al final de la Guerra del Francès (1808-1814), a Alcalà la Real, on hi va viure cap a tres anys. És per aquest fet que el nostre protagonista, Pep Ventura, va néixer en aquesta vila andalusa. A les set de la tarda del dia 2 de febrer de 1817, el prevere Juan Agustín Pariente va registrar un noutat anomenat "José María de la Purificación, hijo legítimo de Benito Vuenaventura, sargento segundo de la primera compañía del Batallón primero de Cataluña, segundo ligero, y Antonia Casas; abuelos paternos, Miguel Vuenaventura, sargento de la compañía fija de Rosas, y Margarita Fontico; maternos, José Casas y Ángela Casas".

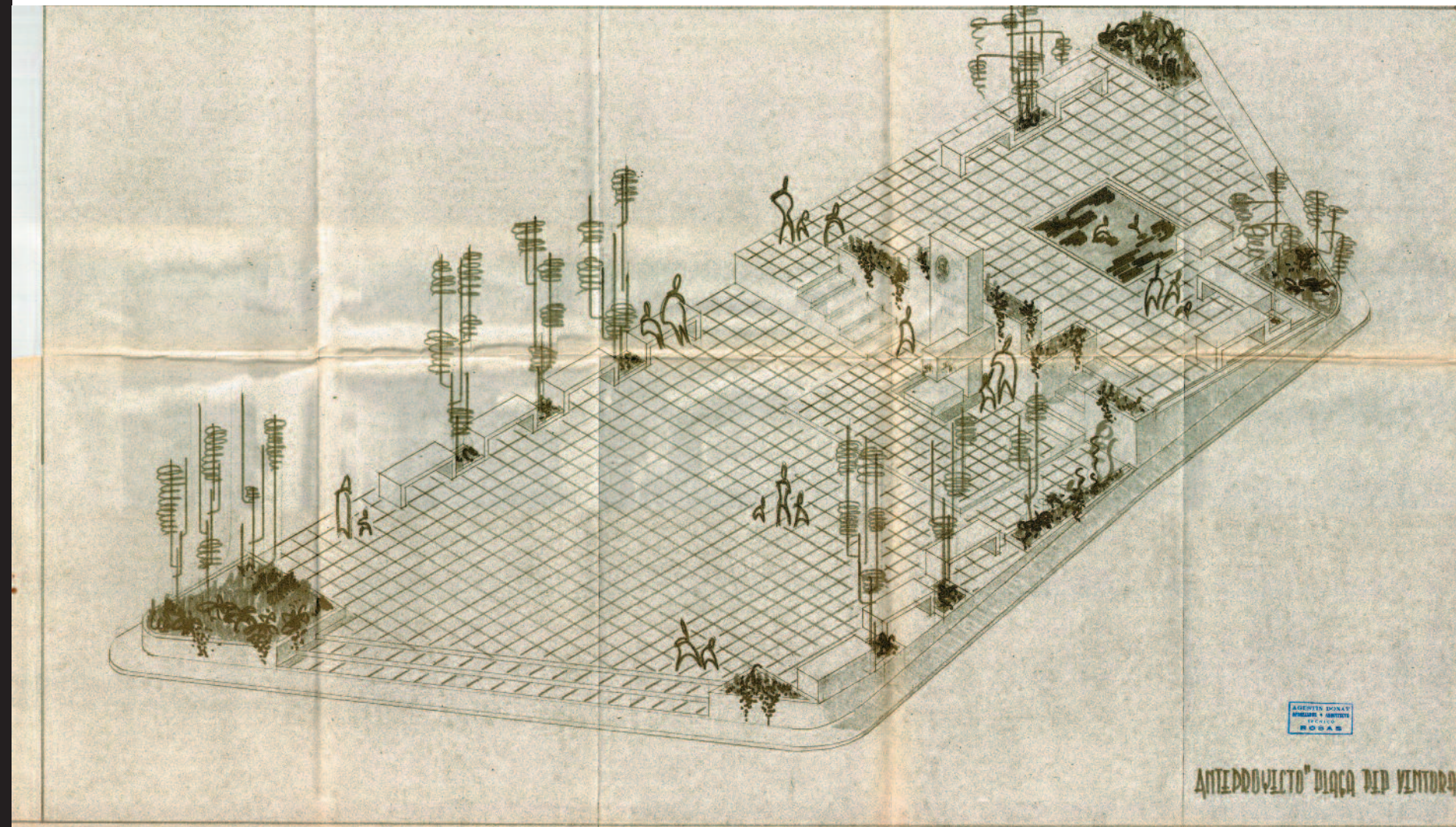
Poc temps després, el 1819, segons alguns testimonis, la família va tornar a Roses, indret on el 12 de març de 1823 moria la seva mare, Maria Antònia Casas, muller de Benet Bentura, sergent de la Companyia fixa de Roses. Tenia 36 anys i era natural de Manlleu. El seu cos va

ser inhumat al cementiri parroquial de Roses. A partir d'aleshores, alguns historiadors i erudits han apuntat que Pep Ventura va anar a viure a casa del seu avi Miquel,³ però sabem que aquest era mort des de 1794. Llavors, què va passar? Potser va anar a viure amb el seu pare a Figueres per un canvi de destinació? O bé van quedar-se a Roses i van anar a Figueres cap a 1830, quan el seu pare es va llicenciar?⁴ Fins i tot, en un programa del I Aplec Concurs Sardanístic de Roses de 1958, s'apunta que "l'infantesa d'en Pep fou trista i amarga. Orfe de la protecció paterna, tustà de porta en porta pels carrers de Figueres pidolant l'almoina d'un tros de pa. Un sastre el recollí i l'ensenyà de l'ofici...".⁵

I fins aquí arriben les quatre pinzellades que ressegueixen els orígens de la família de Pep Ventura a Roses. Cal, sens dubte, que els historiadors continuem investigant sobre la família i la biografia d'aquest il·lustre músic empordanès.

El seu record a Roses

La importància de la figura d'en Pep Ventura en l'imaginari empordanès i rosinc potser pot explicar perquè és l'única persona que té dedicats dos espais de la via pública a la nostra vila:

| Perspectiva de l'avantprojecte de la plaça Pep Ventura

la plaça i el carrer de Pep Ventura, situats l'un al costat de l'altre. Cal destacar, però, la plaça.

L'any 1976, quan el franquisme donava les seves darreres passes, l'Ajuntament va promoure la construcció d'una plaça dedicada al músic empordanès per commemorar, el 1977, el 160è aniversari del seu naixement. L'encàrrec va ser elaborat per l'arquitecte tècnic Agustí Donat, que el mes de juliol ja tenia enllestit el projecte. Un mes després, enmig del bulliciós agost rosinc, la corporació va presentar el projecte definitiu, que seria aprovat en la sessió del Ple de l'1 d'octubre del mateix any. El pressupost de l'obra era d'1.124.816 pessetes. L'1 de desembre, després de la pertinent exposició pública, va ser aprovat definitivament. Ja s'havien fet tots els tràmits burocràtics per dedicar un espai a l'avi Pep.

El 21 de desembre de 1976, l'alcalde va convidar els paletes i constructors de Roses a prendre part en el concurs per adjudicar les obres de la plaça projectada. L'adjudicatari que s'encarregaria dels treballs va ser el contracista Francesc Huguet, que havia presentat la millor oferta econòmica, 1.158.816 pessetes, un xic superior al pressupostat. La gran inflació dels anys setanta, derivada de la crisi

del petroli de 1973, feia impossible de predir amb exactitud els preus d'una obra.

El rosinc Agustí Donat va projectar una plaça amb dues plataformes anivellades que permetien superar el desnivell del terreny. Al bell mig hi situava una font amb un relleu de Pep Ventura realitzat per l'escultor figuerenc Artur Novoa. L'aigua seria abastida des de l'antiga mina de can Ponac. Així mateix, per ressaltar la catalanitat universal del personatge i el seu paper renovador de la sardana, el paviment havia de tenir "alegorías de la sardana, como homenaje al nombre que se le da a la plaza, para así resaltar su nombre y carácter de la misma". Amb aquesta idea es pavimentà un fragment de la plaça amb els colors de la senyera catalana, un símbol dels canvis que s'estaven produint el 1976.

Fins i tot, a banda d'aquests espais públics, hi ha altres detalls que recorden Pep Ventura a Roses. En el fons del sardanista figuerenc Enric Sans Salellas, que es conserva a l'Arxiu Municipal de Roses, hi ha la còpia d'alguna de les creacions de l'insigne músic empordanès, com ara les sardanes llargues anomenades *Les ninetes del vi bo*, *Les noieta de Figueres* o *l'Absolta y jota para el martes de Carnaval*.

Notes

1. No consta el seu naixement. En canvi, sí que consta el naixement de diversos fills de Vicenç Oliveró amb la seva primera muller, Anna Maria, i la segona, Margarida, a partir de l'any 1721. Es pot tractar d'un error en la transcripció del nom.
2. Pere Castells, «Aportació de Torroella a la història de la sardana» a *Llibre de la Festa Major de Torroella de Montgrí*, 1958, sense numeració.
3. Biografia de Pep Ventura al lloc web de la Societat Catalana de Pedagogia de l'IEC: <https://sites.google.com/site/narracions/index-narracions/2-catalunya/biografies-de-musics/pep-ventura> [22 de maig de 2017]
4. Josep Maria Bernils, «La sardana, dansa nacional» <http://www.diaridegirona.cat/comarques/2009/10/04/sardana-dansa-nacional/361184.html> [consulta: 29 de maig de 2016]
5. AMR, Fons Josep Falgarona Canadell, Publicacions, Programa del Gran Aplec Concurs Sardanístic de Roses de l'1 de juliol de 1958, sense paginar.

Partitura d'*Absolta y jota para el martes de Carnaval*, de Pep Ventura.

L'IGNASI, EL DEL TEATRE

Article de Laia Tomàs

Filòloga

L'ignasi, el del teatre

Que passava per davant de la SUF, per allà a la riera, i va sentir una veu al so d'una guitarra que el va fer aturar. Era la veu de la meva mare. Era la dècada dels setanta, i aquest va ser el nus que el va lligar a Roses. Hi havia aterrat per unes proves per entrar a treballar en una sucursal bancària i s'estava a Can Rissech.

Això és el que recordo que m'havia explicat de petita el meu pare, l'ignasi. Potser el temps m'ha pispat d'altres records o me'ls ha tergi-

versat, però, sigui com sigui, la qüestió és que s'hi va quedar. Les seves inquietuds culturals ja les va mostrar de seguida: va entrar al grup de teatre que hi havia i que dirigia en Cinto Seseras, el qual li va cedir el relleu posteriorment, i es va implicar, juntament amb la Conxita Ribas i en Lluís Costa i segurament altres que avui no recordo i que prego que em disculpin, en els nous canvis polítics que exigia la situació del moment: la transició després de la mort del Generalísimo. I jo vaig anar crei-

xent i sempre m'he sentit dir el mateix: "És la filla de l'ignasi de "la Caixa", sí, el del Teatre". I és que aquest és el meu pare a Roses: l'ignasi de "la Caixa", l'ignasi del Teatre. I la cosa té el seu què, perquè normalment en els pobles qui mana és "l'autòcton", i en aquest cas era la meva mare i ell era un foraster. Però a mi, en canvi, poca gent m'ha dit "aquesta és de cal Llançanenc", que és el motiu de la meva mare. Si més no, és simptomàtic.

Jo sempre he tingut la impressió que el meu pare ha estat un home molt estimat. Dono fe que les senyores grans de Roses l'han adorat. I sempre he pensat que era pel teatre. El Grup de Teatre de Roses és molt més que una entitat cultural. Jo m'he criat envoltada de la seva gent. Tots els meus records estan lligats a aquest grup. Perquè el grup va néixer amb una finalitat cultural, però s'hi va gestar l'amistat. És impossible esborrar de la meva memòria els sofàs grocs de la SUF, on jo i els fills dels

membres del grup de teatre passàvem hores i hores mirant els nostres pares com assajaven i es feien un fart de riure. També hi havia la Sasha, per allà estirada als sofàs, la gossa d'en Pepe i la Lluïsa. Sí, perquè allò era una família: pares, fills i altres animals de companyia. I la família va anar creixent, igual que el grup, i no només en cos, sinó també en ànima. Perquè el GTR ha arribat a créixer molt. M'atreviria a dir que recordo gairebé tot el que han arribat a fer –Pirandello, Beaumarchais,

Representacions del Grup de Teatre de Roses:

1. *Dissabte, diumenge i dilluns.*
2. *Dues dones que ballen.*
3. *MRG. D'amor i d'enyor.*
4. *Medea*

Representacions del Grup de Teatre de Roses:

1. *La filla del mar.*
2. *Mozart.*
3. *La filla del mar.*
4. *T'odio amor meu.*

Molière, Mishima, Pere Quart, Guimerà, Offenbach, Eduardo Filippo, Jordi Bordas, Wilde, Mamet... – i tota la gent que hi ha arribat a passar, gent que no s'hauria pensat mai que acabaria fent teatre o formant part d'un grup de teatre. Gent de Roses la majoria, però també gent de fora. Perquè aquí hi ha hagut lloc per a tots: per als que tenien vocació d'artistes; per als que mai mai pensaven pujar a un escenari i després, per sorpresa del públic, de la seva família i d'ells mateixos, allà estaven; per als que sabien muntar coses; per als que hi entenien de llums; per als que sabien fer una mica de tot; per a les que sabien cosir; per a les que no tenien ni idea de cosir però embastaven; per als que sabien pentinar; per als que sabien maquillar; per als que pintaven; per als que sabien tocar; per als que sabien ballar... I gairebé cap d'ells surt d'escola: s'han format dins, han après dins, han ideat dins. És clar que també hi ha hagut lloc per als que

sortien d'escola: quins meravellosos muntatges no ens ha fet en Comella; quines meravelloses veus no ens han regalat els diferents cors que han vingut de Barcelona; quina meravellosa música no ens ha "invitat al somni" de la mà d'en Feliu; quants *Pastorets* no han estat acompanyats pel piano de la Teresa; quants somriures no ens han esbossat al rostres els pianos de la Pili i de la Carme; quants sospirs no ens arrencà Doña Rosita la Soltera... És que ha passat tanta gent...! I hem vist muntatges tan colpidors...! Escenografies sorprenents, vestuaris enlluernadors, maquillatges espectaculars, perruqueria impecable, luminotècnia increïble, interpretacions brillants... I una direcció magnífica. Créixer, créixer i créixer. Teatre, música, poesia... El GTR ens ha brindat de tot. I hi ha hagut una progressió que ha quedat reflectida sempre en tots els seus espectacles.

Sóc una privilegiada pel fet de poder disposar d'una memòria que em permet veure sempre que vull el darrere de l'escenari: els sopars de "la colla" (tots són del GTR), les festes de "la colla", el meu pare dibuixant gargots que són els esborranys que té en ment per als seus muntatges, les estones divertides que hem passat ell i jo imaginant-nos quin actor o quina

actriu podria fer tal o tal altre personatge, les trobades a deshora amb en Comella, en Narcís o en Dani per parlar dels muntatges, les primeres partitures d'en Feliu, els dinars parlant d'assajos o de la representació d'ahir, les trucades del vine a veure tal assaig o tal altre i digues-me què en penses, els curiosíssims i gairebé sempre desastrosos i intempestius assajos generals, l'embadaliment de veure com aquest i aquesta altra s'apunten al grup, de veure com el meu pare és capaç de fer implicar la gent en el grup, de fer participar tot un poble del teatre i les arts escèniques, els no tan divertits nervis perquè les coses no estan a punt, els disgustos, els desenganys, les penes pels que hem perdut, les alegries, el dolç sabor de la feina ben feta, l'èxtasi de l'èxit... I darrere les cametes, els nervis de l'estrena, quan tot és fosc i s'obren els focus i veus els amics dels teus pares allà, a punt d'actuar, concentrats, transformats.

Però tot això és només una pinzellada del que és el GTR, un grup format per una gent meravellosa, una gent que ha anat variant al llarg del temps, però que malgrat el pas de molts uns hi han estat sempre. L'Ignasi ha plegat, s'ha "jubilat". Sí, tot té un principi i un final. És curiós veure com, per als que hi han estat

sempre —l'Amparo i l'Andreu, en Lluís i la Pilar, la Cris i en Manel, l'Anna, la Teresa i l'Enric, l'Elena, la Mercè, la Juani i en Jordi, en Pep i la Rosa, en Pepe i la Luïsa, en Quim i la Montse, en Fibla i tots aquells que s'hi vulguin incloure—, el GTR s'ha acabat. No hi ha l'Ignasi, no hi ha GTR. És la seva sensació. I és totalment comprensible i excusable: el *pater familiae* ha marxat. Costa poder-se imaginar la família sense ell. Deu ser l'hora que una altra família, nascuda d'aquesta, continui la nissaga. I els meus millors desitjos són perquè la nova etapa del grup pugui viure el teatre i la vida amb la mateixa intensitat que els seus predecessors.

FOTOS ANTIGUES DE ROSES

Fotografies del comerç rosinc

Fons d'imatges de l'Arxiu Municipal de Roses

| AMR, Fons família Palou Fort, imatges, Perruqueria del carrer del Pou, 1971

| AMR, L'Abans de Roses, Família Sastre Gatius, reg. 9859, Els treballadors de can Cipriano Juanito, Lluís, Maria Gatius, Rafel i Catalina el dia després de la Festa Major, ca. 1940.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Mallol Escalé, reg. 8685, Àngela Escalé Foradada davant de can Mallol, ca. 1960

| AMR, L'Abans de Roses, Maria Teresa Fort Pujol, reg. 8690, Merceria de can Turró, al carrer de davant, ca. 1960..

| AMR, L'Abans de Roses, Família Jordà Cusí, reg. 8838 . Bodega de can Jordà, a la plaça Catalunya, a l'edifici de les Marqueses de Llinars, ca. 1970.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Deulofeu Galceran, reg. 8906, Oficina de Correus, al carrer de davant, 1959.

| AMR, L'Abans de Roses, Sílvia Ferrer, reg. 8931, Matilde Ferrer al forn de Can Tomàs, autoria: Manuel Segade, ca. 1950.

| AMR, L'Abans de Roses, Flora Barbarà Prenafeta, reg. 9024, Lola Carreras Pou a davant de ca la Gallinaira, 1958.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Seseras Vicens, reg. 9382, Merceria de can Seseras, ca. 1955-1965.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Brunet Serra, reg. 9803, Narcís Brunet, Quim Mercader i Miquel Corcoll, tres carnisseros de Roses, a l'escorxador municipal, 1956.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Sastre Gatius, reg. 9858, Pere Danés, senyora Carolina, Pere de can Cipriano, senyora Maria, Maria Gatius, Elvira Castey, Margarida de can Cipriano, a Can Cipriano, 1940.

| AMR, L'Abans de Roses, Família Coll Ferrer, reg. 9994, Domingo Coll Ferrer a les instal·lacions de les carbòniques Ferrer, can Tano o can Gracioses, 1953.

LA BATERIA DE COSTA DE PUNTA FALCONERA

Article d'Aleix Guàrdia Bahí

*Historiador i membre del Grup de Recerca de l'Aviació
a Girona (GRAG)*

Punta Falconera: la bateria de costa L-8 i l'articulació defensiva del golf de Roses a final dels anys 40

La defensa del golf de Roses

Punta Falconera va ser la posició escollida per dur a terme una bateria de costa de grans dimensions l'any 1945. Aquesta bateria havia de permetre cobrir l'accés al golf de Roses des del seu flanc nord i creuar el seu tir amb la resta de bateries que formaven part del desplegament defensiu de la zona del golf de Roses. Al flanc sud, la bateria principal del sistema era punta Milà (L-5), situada al sud del municipi de l'Escala. Aquestes dues bateries principals tenien el suport de posicions artillades secundàries situades, per exemple, a sota del castell de la Trinitat (L-7), a Roses, i a la bateria de l'Escala (L-6). En essència, l'objectiu de les defenses de costa al golf de Roses era evitar un desembarcament, ja que això hauria suposat l'obertura d'un nou front a les platges de l'Empordà i, consegüentment, la possibilitat de prendre els centres de resistència terrestres de l'organització C-15¹ per darrere. Davant un possible atac aeri, les posicions de la costa rebrien el suport de peces antiaèries com les que hi havia reunides a Torre Mornau², situada al municipi de

Pau. Val a dir que ja hem pogut documentar la utilització de material de disseny alemany, que ja havia estat utilitzat durant la Guerra Civil i la Segona Guerra Mundial³. Aquestes peces eren transportades a diverses posicions repartides per l'Empordà, on s'hauria efectuat la defensa antiaèria.

La bateria de costa L-8

Sabem que el projecte Bateria de costa L-8, situada a punta Falconera, es va dur a terme a partir de l'any 1945. En tenim constància perquè s'ha conservat un document datat del dia 18 de desembre de 1945 a Figueres, on es donen les directrius principals per començar la construcció d'una bateria de costa de grans dimensions en aquest emplaçament. Aquestes indicacions van ser donades per una comissió tècnica de fortificació de la badia de Roses a les ordres de l'enginyer Baldomero Buendía Pérez⁴. Un altre document firmat pel mateix enginyer, que data del dia 18 de gener de 1946, ens informa que les obres ja havien començat.

L'artilleria de Punta Falconera

L'objectiu fonamental del projecte era la construcció de quatre posicions per artilleria de costa de 15,24 cm posicionades en forma

de rombe sobre punta Falconera. Es tractava d'unes estructures robustes de 500 m² cada una. Estaven formades per un sistema de casamates de 2 metres de gruix al seu interior, recobertes amb pintura de calç. També estaven protegides per una llosa de formigó armat que arribava a ocupar 1,70 metres de gruix. L'accés es trobava posicionat en forma de colze, com és habitual, per tal d'evitar que l'ona expansiva d'una possible explosió o bombardeig aeri afectés l'interior de l'emplaçament. Un cop a dins, trobem que l'espai es dividia en diverses estances a dreta i esquerra d'una galeria central, en direcció a la zona del pou de tir. També hi havia galeries secundàries que permetien fer la volta a les estances esmentades. Aquests espais servien per a la reposició de projectils, de càrregues i espoletes. A continuació, trobem un altre sector que, clarament, separava la zona de reposició amb la plataforma semicircular on es trobava emplaçada la peça d'artilleria. Aquesta posició ofería un sector de tir de 130 graus, segons la documentació. Les bateries principals per cobrir l'accés al golf de Roses, és a dir, punta Falconera (L-8), a Roses, i punta Milà, a Torroella de Montgrí (L-5), havien de ser artillades amb els imponents canons de disseny britànic, els Vickers, de 15,24 cm.

Malgrat les grans dimensions d'aquests emplaçaments, en el cas de punta Falconera és evident que l'ús de pedra de la zona per recobrir les bateries pretenia dificultar la detecció aèria o marítima en cas d'atac.

La infraestructura

La bateria necessitava una sèrie d'infraestructures i elements per tal de garantir-ne un bon funcionament. En primer lloc, per tal de comprendre el teatre d'operacions, era essencial la presència d'un observatori en una posició elevada que gaudís d'una bona visió del golf. També era essencial disposar de les informacions transmeses pel telèmetre, ràdio o telèfon, i així concretar encara més la situació amb l'objectiu de prendre decisions de manera ràpida i encertada. Aquest observatori, en forma de búnquer, es troba al costat de l'aparcament actual per entrar a punta Falconera.

En segon lloc, gràcies al projecte de la bateria L-8, tenim constància dels costos previstos per construir els magatzems de ciment i de fusta, el polvorí, els dipòsits d'aigua i, sobretot, la central telefònica. La comunicació era essencial per tal de garantir el flux d'informació, de vital importància, i assegurar una comprensió total de la situació al golf de Roses.

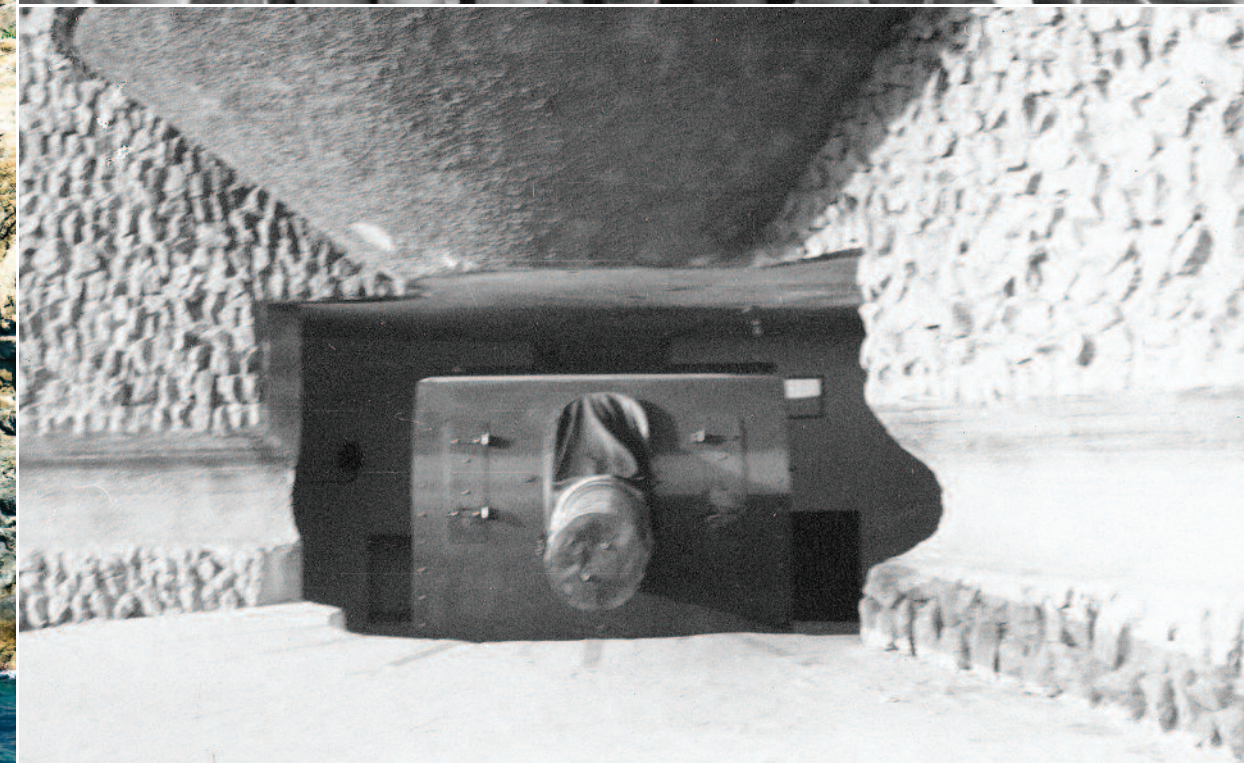
Aquesta informació havia d'arribar a l'emplaçament de comandament, situat a prop de l'aparcament actual de punta Falconera. Però la manca de recursos era un problema important durant la postguerra. El document esmentat⁵ ja posava de manifest la necessitat de simplificar, notablement, els dissenys i les estructures previstes per a la bateria de costa L-8. Per exemple, el personal s'havia d'allotjar, teòricament, en sis barracons, els quals s'havien de situar fora de la bateria. Es demanava que aquests barracons també quedessin emmascarats.

Records dels anys 50

Pío Fontenla Bello va arribar a Roses l'any 1950, procedent del Port de la Selva⁶: “[...]Yo fui destinado a Puerto de la Selva y luego en el año 50 hicieron un campamento de reclutas ahí en Rosas [...] estaba en la riera del náutico [...] a la derecha [...] allí había unos barracones de madera que eran los que había también en Falconera y en Puerto de la Selva y ahí hicieron el primer campamento [...]. Estuve un año, el campamento terminó, cada uno se fue [...] y yo ya me quedé en la plana mayor que estaba justo donde está la gasolinera, en el muelle [...] Ahí teníamos la plana mayor del grupo [...] Después vino otro y

cuando le dijeron de ir para Falconera le iba muy mal que estaba casado y me dijeron: ¿Tú quieres ir para Falconera? y dije: ¡A mí me da igual! [...] Y me fui para Falconera, pues debió ser a principios del 51 [...] No había ni agua, ni luz, barracones de esos de madera pero pasé tantos años ahí yo disfrutaba como un cosaco, pero tenía mucho servicio, solo éramos dos sargentos, entonces, una semana allí, salías el sábado y el sábado siguiente ya volví a entrar y como no había medios [...] el que entraba allí ya tenía que pasarse toda la semana.” El senyor Pío Fontenla Bello també recorda els camins que feien servir per accedir a la bateria des de Roses. Tant ho podien fer pel camí de la torre del Sastre com pel camí del far, tot vorejant la costa. De fet, una de les feines habituals era refer els camins per pujar a la bateria. Sense cap mena de dubte, aquest darrer és el que a ell li agradava més: “[...] Como me gustaba tanto el camino del faro, que después venía que no había nada, pues cada mes iba un día por allí. Veía la gente del arte, cuando había arte, pues yo me paraba a ver cómo tiraban, cómo recogían el pescado; [...] el dueño vigilando [...] una vez hasta se metió un pescado en la visera y se le movía y yo desde arriba mirando, y me lo pasaba bien con ellos [...] y el que veía

un pulpo decía pónmelo, entonces el pulpo era el único que no ponían pega. Bueno, después yo para la batería y allí venga [...] un año y otro año ni agua ni luz, agua nada. Había que ir con mulo [...]” Fins i tot ens va confirmar que les casamates per a l'artilleria ja estaven fetes i ens va dir: “[...] Cuando yo subí, ya los ingenieros no estaban, pero tenían las casamatas, los pasillos, las entradas, los sitios para, desde luego, pasar los cables para pasar todos los datos”. Com a curiositat, també hem sabut que en aquella època encara quedaven bastides i materials que els enginyers havien utilitzat per construir la bateria i que els van utilitzar per fer una mena de bar. És interessant conèixer com utilitzaven els canons Vickers. Feien pràctiques a una distància de 10 quilòmetres, mar endins: “[...] Tirábamos con los cañones grandes [...] los grandes costaba un poco porque una vez que disparabas tenías que ponerlo después para cargarlo, tenías que bajarlo, ponerlo horizontal, uno abría el cierre, uno venía con el proyectil, que pesaba veinte y tantos quilos, lo ponía en una teja, allí, arrimado a la teja, le pegabas el empujón el otro venía con un atacador, ¡paf! Y luego venía otro con la carga [...] luego cerrabas y una vez cerrado otra vez el de girar.” Pregun-

tant-li pel nombre de servidors que eren per canó, ens deia que: “[...] Normalmente ocho pero yo he llegado a tirar con cuatro solo [...], había poca gente [...], eran reclutas de aquí de Rosas. [...] Uno, el de dirección, aquel [...] mirando le ponía en la dirección, el otro le daba así y el cañón se iba subiendo [...], eso después de cada disparo, después yo como el jefe de pieza [...] cuando tenía ya cargado otra vez decía primera pieza, ¡lista! Cuando recibían el puesto de mando, que está también allí en Falconera, para decir fuego, decían: ¡fuego!, ¡fuego primera pieza! Ha hecho fuego y sin novedad, pero ya inmedia-

tamente a bajar, había que abrir el barrido de aire porque perdía [...]. Yo no tenía que hacer nada, pero como solo tenía cuatro. Uno me traía el proyectil, me lo ponía allí, cuando qué tal yo lo empujaba [...], otro venía con la carga [...] ¡Segunda pieza!, lista. ¡Fuego! ¡Pum! Otra vez a bajar, a ponerla horizontal, a ponerla para cargar.”

Les pràctiques, les feien amb objectius fets de materials poc valuosos, però, de mica en mica, els anaven millorant. Feien les pràctiques en hores que els vaixells de pesca ja havien sortit o havien tornat.

Tecnologia i sistema elèctric

Per tal de garantir l'efectivitat de la bateria de costa i que el tir dels canons Vickers fos precís, en tot moment s'havia de rebre informació sobre les condicions atmosfèriques i les posicions enemigues i s'havia de processar per, finalment, fer-la arribar a l'emplaçament de comandament. Finalment, calia interpretar el teatre d'operacions i prendre decisions. Per tant, el sistema elèctric era vital a l'hora de mantenir la comunicació entre els diferents sectors de la bateria i no quedar aïllats en cap moment. El també veí de Roses, Aniceto García Vives, va ser mecànic electricista

d'armes a la bateria de punta Falconera. Des dels anys 60⁷ va ser el responsable de l'operativitat del sistema esmentat. Les seves explicacions ens ajudaran a entendre alguns aspectes del funcionament de la bateria, ja que la va conèixer com pocs. La seva feina era assegurar el manteniment del sistema elèctric per tal de coordinar les peces d'artilleria amb el telèmetre. Aquest aparell operava mitjançant triangulacions. És a dir, les dades obtingudes des de diverses posicions eren creuades per tal de precisar la posició d'un vaixell que navegava pel golf de Roses. Les dades arribaven a l'emplaçament de comandament, on també hi havia una sala de màquines dotada d'un generador elèctric. Aquesta posició “comunicava amb una escalleta, com de submarino [...] a la sala on era jo, que era a la direcció de tir”. Les dades obtingudes pel telèmetre eren transmeses directament a la taula calculadora: “[...] Nosaltres teníem un calculador, que era una taula, així gran, plena d'engranatges i motorets.” Per via telefònica, els feien arribar informacions importants com la intensitat i direcció del vent o la humitat de l'aire. “[...] Això s'anava acumulant i al final, calculant. Allò es posava en marxa i ja calculava el blanc, si en aquest moment estava aquí, calculava que d'aquí a

un minut estaria a 150 metres.” La connexió amb les bateries arribava amb un sistema de cablejats, completament blindats, per evitar que tot el sistema caigués i, altra vegada, l'Aniceto ens explicava, amb tota mena de detalls, de quina manera funcionava la comunicació necessària per dirigir els canons: “[...] Al posar en marxa la taula aquella de la direcció de tir [...] elèctricament, enviaves els datos [...] i allà al canó, hi havia un tambor així i feia tic-tic-tic, elèctricament, s'anava movent i el servent amb el volant, lo que feia era coincidir la part mecànica del canó, coincidia amb l'agulla mecànica negra amb la roja, que enviaven els datos de dalt i [...] el canó anava apuntant cap al blanc i amb aquells datos que havíem posat de direcció del vent, la força del vent, tot això s'anava acumulant, ja calculava el puesto [...] seguint el blanc completament.”

Bibliografia

Llibres

Adela Geli: *Recórrer la Garriguella fortificada: Desxifrant els búnquers: Arquitectura i Paisatge*. Institut Estudis Empordanesos (co. Ed.). Figueres, 2016.

Vicenç Relats: *El Port de la Selva després de les bombes: Memòria de l'exili, la repressió i la supervivència durant la postguerra*. Gent i Terra. Santa Eulàlia de Ronçana, 2016.

Arxius

Archivo Intermedio Militar Pirenaico (AIMP)

NOTES

1. **ADELA GELI:** *Recórrer la Garriguella fortificada: Desxifrant els búnquers: Arquitectura i Paisatge*. Institut Estudis Empordanesos (co.ed). Figueres. 2016, p.37.
2. **Testimoni oral d'Aniceto García Vives i Pío Fontenla Bello**
3. **Arxiu fotogràfic de Benet Poch Tarrés**
4. **AIMP, Cp. 12365**
5. **AIMP, Cp. 12365**
6. **VICENÇ RELATS:** *El Port de la Selva després de les bombes: Memòria de l'exili, la repressió i la supervivència durant la postguerra*. Gent i Terra. Santa Eulàlia de Ronçana, 2016, p.78.
7. **Testimoni oral d'Aniceto García Vives.**

**POEMES DELS
JOCES FLORALS
DE ROSES 2017**

Pilar Vidal Cusí, Oriol Solà Prat i Antonio Funes Exposito

Guanyadors dels Jocs Florals de Roses 2017

La garota

Una punxeta aquí, l'altra punxeta allà,
no rodolis que cauràs!

Ai, marona, no pateixi, jo he nascut al fons del mar.

Sóc filla del mar de Roses,
aquest que sembla tan gran,
perfecte en la seva forma,
transparent com el cristall.
Un dia de matinada,
preveient una trampa mortal
estesa per una teranyina
amb la xarxa del seu art,
em desà enmig de les roques
de la voreta del far,
sota l'ombra d'un castell,
dit de la Trinitat.

I aquí dins, en aquest blau,
bec l'escuma de l'onada,
el sol em dóna escalfor,
dormo quan la lluna badalla.

Jo no sóc una carculla
ni una estrella de mar.
Sóc l'orgullosa garota,
la més bonica que hi ha.

Les fosques punxes emparen
el meu espai dins del mar
i la meua carn vermella
és el millor dels menjars.

Ai, marona, ara penso que si em volguessin caçar
els caldria una fitora,
un bon garfi o uns vells guants.
Sense ulleres, sense ampolles,
que són estris dels covards.

Sóc filla del mar de Roses
de tots els vents aliat.

Esmolaré bé les punxes,
segur que em sabré defensar!

Pilar Vidal Cusí

Premi Rosa Natural Groga

Sonets al Castell de la Trinitat

Amb tot el golf silent al davant,
baluard defensiu, fortí històric,
quants atacs resistires pletòric?

I et despertes, encara elegant,
vell sentinella... Sempre garant
de protecció, conjunt escultòric
–d'esperança i victòria al·legòric–
que esbatanes els ulls de l'infant.

Quants embats, canonades i fúries
repel·lires durant les vellúries
de Carles I, l'emperador?
Gairebé acumules cinc centúries...
èpoques de glòria i de penúries,
petges d'un passat evocador.

I és de justícia el recordatori.

Treballats i arrodonits carreus
per on han passat tant reis com reus
des que corones el promontori.

Bella talaia del territori...

amb la mar, encalmada, als teus peus.

Testimoni del que has vist i veus,
cronista fidel i meritori.

I avui te'ns mostres vestit de gala
sobre un far que, a voltes, t'assenyala:
diu que ets excepcional mirador.

I el present és només l'avantsala
d'un poble tenaç que lluita i xala
i que, orgullós, s'alça somiador.

Oriol Solà Prat

Premi Rosa Natural Blanca

Pregàries de la vila

Déu saludi la vila de Roses.

Sense anar més lluny, el color en la pintura de Martí Vergonyós,
la brisa marina, la sirena del port, les campanes de Santa Maria.

Mar, música, teologia de les flors.

Alegres les hores del vers si en malbaratar-les,
com en un poema, hi posem les Roses.

Verge del Carme, fes-me amic del noi trist
i del fill del mestre que té bimba de cuiro.
Ah! I que la mare no em posi cacau a la llet,
sinó aroma de Roses.

Sant Antoni Abat, dóna'm un xicot luxuriós
com l´home de la Roser, que sigui bonic
com el mossèn de l'ermita.

Alegres les hores del vers si en malbaratar-les,
com en un poema, hi posem les Roses.

Sant Ferriol, que es multipliquin els peixos
a la barca de cala Jòncols,
com vas fer amb el vi a les noces de Canà.
Sant Salvador, xarxa d´or a la Carmeta del moll
i tres estrelles Michelin per al Campaner.
Sant Valentí, que els ulls en el cor dels amants
adobi un concert en “si amor”.

Alegres les hores del vers si en malbaratar-les,
com en un poema, hi posem les Roses.

Sant Jordi miraculós, que Eolo atansi curta la tramuntana,
que no ens espolsi els turistes rics.

Ai, Sant Blai, que l'holandès errant pagui la factura
i deixi propina per al grum de l´hostal.

Sant Isidre Llaurador, que el morrut no ens mati les palmeres
que les cotorres no foragitin merles i pardals.

Sant Antoni del Porquet,

que el dofí faci cabrioles d´escuma a la Badia,

que l´esquelet dels cavalls ofegats

sigui corall d´aquell que en diuen Barba-rossa.

Senyor, tu que coneixes la roba estesa de les sagristies,
perdona els pecats dels lletraferits que canten la vila.

Pare etern, beneït sigui el teu nom.

Curt és el ciri i llarga la processó.

Alegres les hores del vers si en malbaratar-les,
com en un poema, hi posem les Roses.

Antonio Funes Exposito

Premi Rosa Natural Roja

DIJOUS 10 D'AGOST

A les 18.30 h, a la plaça de l'Església

Contes a la fresca: “En Julivert” (titelles), a càrrec de la Cia. Jordi Tonietti

A les 19 h, a l'Espai Cultural la Ciutadella

Visita guiada: Posta de Sol a la Ciutadella i tast de vins fermentats en àmfores.

En català, castellà i francès.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 20 h, al Teatre Municipal de Roses

Teatre: “El trampós entrampat”, a càrrec de Jubiteatre.

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 23 h, a les barraques

Concerts de Nurake i Banda Neon

DIVENDRES 11 D'AGOST

De 10 h a 22 h, a la plaça de Catalunya

Fira d'artesanía

A les 17 h, al port de pesca

Visita guiada al port de pesca i a la subhasta de peix. Reserves a l’Oficina de Turisme.

A les 19 h, al Castrum Visigòtic

Visita guiada al Castrum Visigòtic.

Informació i reserves: Oficina de Turisme.

A les 19 h, a l'Espai Cultural la Ciutadella

Activitat familiar: “Les noves aventures d'en Gromec, el Gat de la Ciutadella”, en català, castellà i francès. Reserva: tel. 972 15 14 66

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 22 h, a la plaça de Frederic Rahola

Concert i ball amb l’orquestra La Selvatana

A les 22 h, al Castell de la Trinitat

Visita guiada amb observació astronòmica: “Nit d'estels al Castell”, en castellà i francès.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 23 h, a les barraques

Concerts de Cuits i **Aspenca**t

DISSABTE 12 D'AGOST

De 10 h a 22 h, a la plaça de Catalunya

Fira d'artesanía

A les 12 h, a la sala d'exposicions de ca l'Anita

Inauguració de l'exposició “De l'àlbum a la xarxa: Fotografies antigues de Roses abans i després de 1960”

A les 18 h, a la plaça de Catalunya

Festa de l'escuma, a càrrec dels Farsants

A les 19 h, al Castell de la Trinitat

Activitat familiar: “Missió Scape búnker

Roses”, en català. A les 20 h en castellà.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 22 h, a la plaça de Catalunya

Sardanes amb la cobla La Principal de l’Escala

A les 23 h, a les barraques

Concerts de L'Artista Convidat

i **Celtas Cortos**

DIUMENGE 13 D'AGOST

De 10 h a 22 h, a la plaça de Catalunya

Fira d'artesanía

A les 10 h, a la platja de la Punta

Sortida de la XXXII Travessia Local de

Natació Trofeu Enric Badosa

D’11 h a 14 h i de 16 h a 18 h,

al carrer Pujada al Puig Rom

Gran tobogan aquàtic i inflable aquàtic

infantil

A les 19 h, a la plaça de Catalunya

Exhibició de castells a càrrec de la Colla

Castellera de Figueres i dels Vailets de

l’Empordà

A les 19.30 h, al port pesquer

Missa Internacional Oikumene.

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 21 h, al port pesquer

Havaneres amb el grup Arrels de la Terra Ferma

A les 21 h, al Castell de la Trinitat

Visita guiada teatralitzada: “El Pirata Barbarossa assalta la badia”, en castellà i francès.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 23 h, a les barraques

Concert d'Eslabón Perdido

i sessió del DJ Xavi Buixó

DILLUNS 14 D'AGOST

De 10 h a 22 h, a la plaça de Catalunya

Fira d'artesanía

A les 19 h, a l'Espai Cultural la Ciutadella

Taller d’arqueologia, en català, castellà i

francès. Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 21 h, al Castell de la Trinitat

Visita guiada amb observació astronòmica:

“Nit d'estels al Castell”, en català i francès.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 23 h, a les barraques

Concerts de Rumba Tramuntana

i **La Pegatina**

DIMARTS 15 D'AGOST

A les 8 h, pels carrers de la vila

Matinades de Festa Major a càrrec de les

gralles i de les percussions de la Colla

Gegantera de Roses

A les 10 h, pels carrers de la vila

Cercavila amb els Gegants de Roses i la

companyia de Miquelets de la Ciutadella

A les 10 h, a la platja de la Punta

(sortida i arribada)

LXXXI Travessia de Natació al Port de Roses

De 10 h a 22 h, a la plaça de Catalunya

Fira d'artesanía

A les 11 h, a l'Església Parroquial

Missa solemne de Festa Major. **Tot seguit,**

cercavila amb els Gegants de Roses i

la companyia de Miquelets de la Ciutadella

A les 12 h, al Teatre Municipal

Concessió de la Dracma de Plata de Roses

A les 18 h, des de la Ciutadella fins

a la plaça de Catalunya

XXIII Trobada Gegantera de Roses. Cercavila

de colles geganteres i de la companyia de

Miquelets i canoners de la Ciutadella

A les 19.30 h, a la plaça de Catalunya

Danses tradicionals a càrrec del Taller de

Dansa Bàlldemar i la cobla Quarts de Tres

A les 20 h, a l'antic càmping Bahía

Fires i barraques

A les 22 h, a l'Espai Cultural la Ciutadella

Vista dels focs des de la muralla i visita guia-

da teatralitzada, amb degustació de produc-

tes locals: “Nit de sirenes a la Ciutadella”, en

català i castellà.

Reserva prèvia: tel. 972 15 14 66

A les 22 h, a la platja Nova

Espectacle de focs artificials

A les 22.15 h, al passeig marítim

Ball de fi de festa amb Fugados de Alcatraz

EDITA

Ajuntament de Roses

DIPÒSIT LEGAL

GI-1178-2012

TIRATGE

3.500 exemplars.

AGRAÏMENTS

A totes aquelles persones que han col·laborat en l'edició d'aquesta revista.

DRETS

Tots els drets reservats. Prohibida la reproducció total o parcial dels textos i/o imatges sense el consentiment dels seus propietaris.

La maquetació d'aquesta revista ha finalitzat el dia 8 de juliol de 2017.

Ajuntament de Roses. Àrea de Cultura i Festes

Plaça de Catalunya, 8. 17480 Roses

Tel. 972 25 24 00 | festes@roses.cat | www.rosescultura.cat

www.roses.cat

Edita:

Ajuntament de Roses
www.roses.cat

Amb el suport de:

Diputació de Girona